

Jak na Šumavě obři vyhynuli (Fimfárum)

Jan Werich (*06.02.1905 - †31.10.1980)

Nejdříve si zopakujme, jak vlastně obr vypadal. Můžeme klidně říci, že obr byl na první pohled chlap, ale obrovský, náramný a celkem co do velikosti téměř přehnaný. Obři měli nosy všelijaké, vousiska rozmanitá, hlavy rozčuchané, nebo ulízané, či plešaté. Tedy vzezření venkoncem lidské až na to, že vlas obří byl tlustý jako dietní párek, palec u nohy větší než kančí kýta a právě tahle nadměrnost z nich činila stvoření nelidská.

Neboť co jest lidského na člověku? Právě to, že není ani příliš velký, ani příliš malý.

A takoví obyčejní človíčkové bydlívali v šumavských údolích, zatímco na vysokých temenech šumavských hor sídlili obři. Človíčkové v údolích se plahočili za denním chlebem a obři je líně pozorovali z výšky hřebenu hor. Celkem nic nedělali a většinou se nudili.

Jednou časně zrána se na Šumavě narodil nápadně krásný den. Takový, jakých na Šumavě nebývá mnoho. Kdy sluníčko hřeje od časného rána až do západu, hřeje, ale nepálí, kdy z Čerchova je vidět až do Brd a snad ještě dál, zkrátka a dobře voňavý, průzračný a vlahý všední den. Lidi se radovali v údolích a obři si lebedili na horách.

Toho dne při západu slunce stáli obři vztyčeni na nejvyšších hřebenech a chytali na svá obrovitá záda poslední vlahé paprsky sluníčka, které se už chystalo za obzor. A jak tak stojí zády ke slunci, všimli si, že se jim stíny prodlužují. Čím bylo sluníčko níže, tím dále se plazily obří stíny.

"Kluci," povídá obr na Čerchově, "pojďte si zahrát na většího!" Jak prej se hraje na většího? hulákali druzí obři přes údolí a stráně. Čerchovský obr prohlásil, že jednoduše: komu stín dopadne dál do kraje, ten je větší než ten, jehož stín dopadne blíže do kraje.

Od té doby, vždycky když končil jasný den, bylo možno vidět obry na horách, jak vystupují na špičky, aby protáhli svůj stín, jak hulákají z kopce na kopec škádlíce se jako kluci, prostě jak si hrají na většího.

Dneska je těžko říci, který z nich to byl, jenž začal první fixlovat, neboli hrát falešně. Dal si pod nohy dva velikánské placáky a při západu na ně vystoupil. To se ví, že jeho stín se doplazil nejdál, až do Turčianského sv. Martina, vždyť stál na nejvyšším bodě ze všech obrů, to je každému dneska jasné. Tehdy však to obři nemohli hned tak prokouknout. O fyzice neměli tuchy. Ale žil tam v údolí jakýsi intelektuál, prý bývalý učitel, a ten vysvětlil podstatu fixlování jednomu pasáčkovi krav. Ten pasáček to zase řekl z hlouposti třem obrům. A stalo se, že při každé hře na většího vznikala různá překvapení: neboť fixlovali všichni. Až jednou jednomu obru se podařilo vrhnout stín daleko za Krakov a řekl s klidem, že už hrát nebude, že je největší.

Vědci už ani nezjistí, kdo dal komu první facku. Já mám za to, že ten, kdo nejvíc fixluje, nejvíc se brání proti jinému fixlování. Takže tu první facku podle mé teorie dal nejspíš ten obr z Čerchova obrovi, kterému dopadl stín až za Krakov. Je to celkem jedno, kdo to začal, avšak rvačka, která z té facky povstala, byla vsutku obrovská.

Obří dech plný zloby i nadávek a facky poletující z hory na horu, to všechno zvedlo mrak prachu, loňského listí i jehličí, mrak zaclonil slunce a v nastalé tmě jako by se celá Šumava bortila na cucky. Obři do sebe mydlili, občas to blesklo jiskrou vykřísnutou balvanem, který skálu drtil, lidičky utíkali z vesniček, zachraň se kdo můžeš, leč stejně jich tam mnoho zůstalo pod lavinami vývrátů a trosek obří války. Až za sedm týdnů a sedm neděl mrak zloby a špíny se usadil a na Šumavě začalo svítat. Sluníčko se nestačilo divit. Svítilo sice opět na Šumavu, ale na jinou Šumavu, než kdysi znalo. Po obrech ani stopy, místo zelených hor hromady balvanů a šutrů.

Dvě stě let trvalo, než déšť vymyl rány, než sluníčko je vysušilo, než se břízky začaly bojácně vracet mezi suť a než si potoky a říčky našly nová, stálá koryta.

A ještě jednou dvě stě let, než mohl na Šumavě vítr rozhoupat vrcholky vysokých smrků.

A ještě jednou dvě stě let, než se do údolí mohli vrátit noví človíčkové, než mohli začít znova svou práci.

A to všechno zavinili dva obři, kterým nestačilo, že jsou obři, ale kteří chtěli být obři ještě obrovatější.

A proto Hra na většího by měla být jednou provždy zakázaná.